

ри тукъ неприятельтъ? Стой и чакай до като куршумътъ проиже тѣлото ти или до като се забие желѣзото въ него.

Лоши, тежки мисли ме занимаваха до когато азъ не дойдохъ въ болницата, и до когато захванахъ своитѣ занятия, на така се забравихъ за нѣколко врѣме; а излѣзохъ пакъ на улицата за да си отидъ у дома, и пакъ много нѣщо ми напомниха заради приближающето се голѣмо нещастие: едни отъ жителитѣ оставяха кѣшитѣ си, товаряха своитѣ вещи на талиги или на коне и магарета; други вече отпътуваха по направление къмъ Търново; по край фурнитѣ стояха мнозина хора, които желаяха по-скоро да си вземжтъ хлѣбътъ, който вѣроятно запятъ сж си приготвили. Тия фурни днесъ имахатвърдѣ много работа по случай че хората искаха да си приготвятъ храна за предстоящото бѣганье.

Като заминавахъ покрай кѣщата на окръжний началникъ, капитана Масловъ, азъ видѣхъ него и още нѣколко офицери, които се приготвяха негдѣ си да отиджтъ. Азъ дойдохъ наблизу при тѣхъ.

— На кждѣ?

— Къмъ планината, трѣбва нѣщо да разгледаме — отговори Масловъ, — искате ли вие да дойдете съ насъ?

— Съ удоволствие; но почакайте да идъ да си земж коньтъ.

— Та ето вземете мойтъ, — предложи ми единъ отъ офицеритѣ: — не знамъ какво менѣ се не ще да отивамъ.

Ние тръгнѣхме, а въ пѣтътъ Масловъ ми разказа сжщата цѣль на нашето пѣтуванье: най-пър-